

PETŐCZ ANDRÁS

Fordul az Idő

Megfordul lassan körülöttünk az Idő,
ami a múlt volt, jövővé válik, mondom,
a jelen eltűnik apránként, csak szorongató
emlékeink maradnak, ezekbe szükséges
kapaszkodnunk, ha megsédülünk
az őrült rohanásban.

Megfordul az Idő, de ez nem az öregség jele,
nem is a szomorúságé, mondom,
csupán a lezárult utak térképe gazdagodik,
újabb és újabb falak magasodnak elénk,
és nincsenek társak, hogy ezeket
az akadályokat legyőzzük egyszer.

Megfordul az Idő, mondom, aztán
csak nézem ezt a különös ringlispílt, ahogyan
forog, pörög egyre gyorsabban, egyre
szédültebben, mondom, és látom,
hogyan keveredik a múlt, a jelen,
hogyan tér vissza a jövő, amiben élünk.

Megfordul az Idő, újra az ajtónkon kopogtat,
mondom, készülünk tehát arra, Barátaim,
hogy elképesztő magasságokba érkezünk,
ahonnan nem csupán messzire látunk, de
parányivá lett elleneink kétségbeesett
rohangálását is kedvtelve nézegethetjük.